

pasů. Nebylo zejména zapotřebí prováděti důkazy a zjišťovati v rozsudku, že by byl příslušný úřad stěžovateli v rozhodné době a za tehdejších poměrů cestovního pasu, platného pro jiné země, než které jsou uvedeny v jeho pase, vůbec a pro Maďarsko zvlášť, s k u t e č n ě nevydal. Uvedené předpisy nasvědčují tomu, že jimi mělo také rozhodování dotyčné otázky v každém jednotlivém konkrétním případě býti zůstaveno výhradně úřadům pověřeným vydáváním cestovních pasů, jimž jest se při tom řídit nejen příslušnými všeobecnými předpisy a úředními pokyny, nýbrž míti zároveň zřetel též ke zvláštním okolnostem případu, zejména i k osobnosti žadatelově. Neprávem spatřuje zmateční stížnost další oporu pro názor, že padělání cestovního pasu v údajích zemí, pro něž jest pas platným, nezakládá skutkové podstaty zločinu podvodu podle §§ů 197, 199 d) tr. zák., v předpisu Šu 27 minist. vyhlášky ze dne 10. května 1867, čís. 80 ř. zák. Nehledě k tomu, že také podle Šu 20 čís. 5 téže vyhlášky má v cestovním pase býti obsaženo mimo jiné i místo, kam se cesta koná, stanoví sice § 27, že podle cis. nař. ze dne 20. dubna 1854, čís. 96 ř. zák. bude potrestán zejména též ten, kdo by listinu jakoukoli, kterou se prokazuje osobnost, padělal, ale podle výslovného dodatku platí tento předpis jen tehdy, pokud se dotyčná osoba při tom nedopustí nějakého činu, který se trestá podle trestního zákona. Jest na biledni, že předpisem pouhé ministerské vyhlášky nemohlo ani nemělo býti derogováno příslušným předpisům trestního zákona a že tudíž zejména padělání cestovního pasu, o jehož povaze jako listiny veřejné není nejmenších pochybností, zakládá, jsou-li dány ostatní pojmové znaky, skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ů 197, 199 d) tr. zák.

Čís. 2328.

Věc jest uzamčenou (§ 174 II c) tr. zák.), je-li opatřena úmyslnou překážkou, kterou musí cizí osoba zdolatí s větším nebo menším napětím sil, chce-li si věc přisvojití; stačí, je-li věc na místě ohraženém plotem.

Návodce (§ 5 tr. zák.) zodpovídá za trestný čin přímého pachatele jen v rozsahu svého zlého úmyslu; provede-li navedený čin za přitěžujících okolností, které činí trestný skutek jiným nebo těžším zločinem (excessus mandati), posuzuje se návod podle zlého úmyslu návodcova.

(Rozh. ze dne 25. března 1926, Zm II 497/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací částečně vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 11. září 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže podle §§ů 5, 171, 174 II a), c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže, kvalifikované podle Šu 174 II a) tr. zák. a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl. Jinak zmateční stížnost zavrhl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Rozsudkový výrok, podle něhož byly věci ukradeny z uzamčené ohrady, napadá zmateční stížnost patrně s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř. námitkou, že, má-li místo, ohražené zdí nebo plotem, ať dřevěným ať drátěným, býti pokládáno za uzamčené, jest dále ještě potřebí, jak se praví ve stížnosti, »opravdového zámku do této ohrady« a že, dá-li se ohrada přeskočiti, přelézti nebo podlézti, je to právě tak, jako kdyby místo bylo obeháno příkopem nebo vodou, kterou by bylo nutno přeskočiti. Než rozsudek spatřuje ve vinařské školce, z níž byly věci dle jeho zjištění v noci odcizeny, místo uzamčené podle svých důvodů proto, že byla ohražena drátem, drátěným plotem, a vychází zřejmě z předpokladu, opodstatněného výsledky hlavního přelíčení, že v onom plotě nebylo vchodu buď vůbec, nebo že tam sice vchod byl, že však v rozhodné době byl uzamčen. Opaku netvrdí ani sama zmateční stížnost, která ve svých vývodech naopak sama počítá s tím, že pachatelům krádeže bylo nutno plot přelézti. Za uzamčené věci ve smyslu Šu 174 II c) tr. zák. jest považovati věci na místě, ohraženém plotem, t. j. překážkou, kterou majitel úmyslně položil mezi věc a osoby cizí, by byla před nimi chráněna, a kterou tyto cizí osoby, nemající k věcem volného přístupu, musí, chtějí-li si je osvojiti, nejprve ať s větším ať menším napětím sil zdolati. (Rozh. sb. n. s. tr. č. 34, 1549.)

Pokud jde o další vývody zmateční stížnosti, nutno předeslati toto: Návodce trestného činu (§ 5 tr. zák.) jest práv za trestný čin přímého pachatele jenom v rozsahu svého zlého úmyslu (viz rozh. nejvyššího soudu vídeňského č. 3654). Provede-li navedený čin, ke kterému ho návodce navedl, za přitěžujících okolností, které činí trestný skutek jiným nebo těžším zločinem (*excessus mandati*), určuje se návod podle zlého úmyslu návodcova (Stoob, Strafrecht str. 133). Zmateční stížnost v té příčině namítá, že nejen za kvalifikaci podle Šu 174 II c) tr. zák. (krádež na věcech uzamčených), nýbrž i za další kvalifikaci podle Šu 174 II a) tr. zák. (krádež ve společnosti) ukládá rozsudek stěžovateli zodpovědnost neprávem vzhledem k tomu, že podle jeho zjištění stěžovatel pouze jednoho ze dvou spolupachatelů krádeže, obžalovaného Jana B-u vyzval, by mu donesl plechové žlaby z vinařské školky v P., takže podle názoru zmateční stížnosti stěžovatel nemůže býti trestán za navedení obou spolupachatelů, o jejichž součinnosti prý neměl tušení a nevěděl, že krádež provedou společně v noci a z místa uzamčeného. Ve směru posléz uvedeném nelze však ani ve směru skutkovém, ani po stránce právní nic namítati proti tomu, že uzna! nalézací soud stěžovatele vinným, že zlý skutek přímých pachatelů rozkazem a poradou nastrojil a úmyslně k němu příčinu dal zejména také potud, že krádež byla spáchána v noci a na věcech uzamčených. Jsouť v rozhodovacích důvodech uvedeny okolnosti, které podle přesvědčení nalézacího soudu poukazují na stěžovatelovo vědomí, že vyzývá B-u ke krádeži na věcech uzamčených, že totiž měl žlaby již vyhlédnuty, musil tudíž věděti, že se vinařská školka na noc zamyká, že však musil dále též věděti, že B. může žlaby ukrásti pouze v noci, jelikož ve dne takovou krádež pro-

vésti nelze. Tyto závěry nacházejí, pokud jsou založeny na skutečnostech, dostatečnou oporu jednak v rozsudkovém zjištění, podle něhož stěžovatel vyzval B-u, by mu plechové žlaby donesl právě z vinařské školky v P., odkud pak žlaby skutečně byly odcizeny, jednak ve zjištění, že školka v rozhodné době, v noci byla opravdu uzamčena, jinak vyhovují závěry ty pravidlům logického myšlení a volného hodnocení výsledků řízení, vyhrazeného soudu předpisem druhého odstavce Šu 258 tr. ř. Výsledky těchto úvah a jimi získané soudcovské přesvědčení napadá tudíž zmateční stížnost jen způsobem podle zákona nepřípustným a neprovádí výtky čís. 5 Šu 281 tr. ř., namítajíc, že pro přesvědčení soudu, podle něhož stěžovatel musil vědět, že se vinařská školka na noc zamyká, nemá rozsudek opory ve zjištěných skutkových okolnostech. V tomto směru není tudíž zmateční stížnost odůvodněna a bylo ji proto, pokud směřuje proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu krádeže, kvalifikované podle Šu 174 II c) tr. zák., zavrhnouti.

Jinak jest tomu, pokud zmateční stížnost vytýká, že rozsudek neprávem ukládá stěžovateli zodpovědnost i za další kvalifikaci podle Šu 174 II a) tr. zák., a to proto, že podle zjištění rozsudku stěžovatel vyzval pouze jednoho ze dvou spolupachatelů, totiž Jana B-u, by mu donesl plechové žlaby z vinařské školky v P., takže dle názoru stěžovatelova nemůže býti trestán za navedení dvou spolupachatelů, o jejichž součinnosti neměl prý tušení. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel vyzval Jana B-u, by mu donesl plechové žlaby z vinařské školky v P. a že mu proto půjčil nebo dal 10 Kč, by tu »rýnu« vzal, a že mu po donesení »rýny« doplatil ještě 30 Kč. Názor, že stěžovatel Antonín D-ý odpovídá i za to, že si B. přibral jako spolupachatele Jana D-a, odůvodňuje nalézací soud tím, že D-ý úmyslně vyzval B-u k určité krádeži, třeba že neznal podrobností jejího provedení; jde tu podle názoru nalézacího soudu o tak zvaný neurčitý zlý úmysl. Tomu však by tak bylo jenom tehda, kdyby stěžovatel při návodu Jana B-e byl počítal s jistotou neb alespoň s pravděpodobností, že B. krádež neprovede sám, a že by spolupůsobení druhého pachatele při krádeži byl pojmul do svého zlého úmyslu. Tato okolnost není však zjištěna, takže není dán bezpečný základ pro posouzení, zda lze činiti stěžovatele zodpovědným za návod ke krádeži kvalifikované podle Šu 174 II a) tr. zák. Bylo proto zmateční stížnosti v tomto směru vyhověti a napadený rozsudek v dotyčném výroku jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích souvislých jako zmatečný zrušiti. Ježto doplnění skutkové podstaty ve směru shora vytčeném jest možno jenom po novém hlavním přelíčení, bylo podle Šu 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř. dále uznáno, jak se stalo.

Čís. 2329.

Zmatek čís. 10 Šu 281 tr. ř. předpokládá odsuzující rozsudek.

K výtkám s hlediska Šu 281 čís. 5 tr. ř. při zrušovacím líčení nelze přihlížeti, nejsou-li obsaženy v písemném provedení zmateční stížnosti.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Spor o trvání (zánik) práva, rozprodávati výrobky oprávněně ozna-